

xxx  
xxxweg 9  
9968 xxx Pieterburen

aan: de Rechtbank  
sector Bestuursrecht  
Postbus 781  
9700 AT Groningen

Pieterburen, 2 juni 2011.

Geachte heer/mevrouw,

Ik, xxxx, geb. xxx te xxx, wonende xxx te Pieterburen, teken beroep aan tegen het besluit van de minister van EL&I van 4 mei 2011, kenmerk WJZ/11059931, betreffende beslissing op bezwaar opsporingsvergunning Pieterburen aan EDF (zie bijlage). Tegende desbetreffende vergunning, kenmerk ETM/EM/10155619 (zie bijlage), heb ik bezwaar aangetekend op 27 december 2010 (zie bijlage).

Motivering:

I. De minister heeft in bovengenoemd besluit (bijlage 1 van zijn besluit) mijn naam opgenomen en deze verspreid naar alle andere bezwaarmakers, zonder dat ik hierover ben geïnformeerd, en zonder dat ik hiervoor uitdrukkelijk toestemming heb gegeven. Ik vind dit een aantasting van mijn privacy. De minister handelt hiermee in strijd met Art. 33 van de Wet Bescherming Persoonsgegevens. Om die reden dient het besluit van de minister nietig te worden verklaard.

Ila. In mijn bezwaar heb ik de minister verzocht mij de aanvraag van EDF opnieuw te verstrekken, maar dan in de Nederlandse taal. De minister reageert hierop door te zeggen dat 'de vertaling op verzoek van de bezwaarmakers wel is gemaakt' en 'bezwaarden een aanvullende termijn van drie weken hebben gekregen om op de vertaalde aanvraag te reageren'. Dat er een vertaling is gemaakt, en dat ik een aanvullende termijn van drie weken had om te reageren op deze vertaalde aanvraag, is mij echter nooit meegedeeld, zodat de minister zich hier niet op kan beroepen. Derhalve dient het besluit van de minister nietig te worden verklaard.

Ilb. De minister merkt verder op dat in de Mijnbouwwet niet de verplichting is opgenomen om de aanvraag in het Nederlands in te dienen. Dit vind ik een wel erg ruime interpretatie van de wet. Het verstrekken van informatie in andere talen dan Nederlands benadeelt mij als belanghebbende omdat ik niet beschik over voldoende kennis van andere talen om de complexe materie van de mijnbouwwetgeving en -techniek te doorgronden, en ik over beperkte middelen beschik om dit te laten vertalen. Door zijn handelwijze benadeelt de minister mij als belanghebbende op onevenredige wijze, hetgeen in strijd is met zowel de letter als de geest van de Algemene Wet Bestuursrecht. Om die reden verzoek ik u het besluit van de minister te vernietigen.

III. In zijn beslissing op mijn bezwaarschrift, heeft de minister mede in overweging genomen enkele uitspraken van de vertegenwoordiger van EDF die op de hoorzitting in het kader van deze procedure naar voren zijn gebracht. Dit betreft:

- 'EDF heeft tijdens de hoorzitting aangegeven dat het zout in ieder geval niet in de Waddenzee zal worden geloosd' (pagina 11 van het besluit)
- '...dat EDF bereid is om onderzoek te doen naar de mogelijkheden van verplaatsing van de bovengrondse installaties naar een andere locatie' (pagina 17 van het besluit)

De uitspraken van EDF tijdens de hoorzitting hebben geen enkel juridisch kader. Het zijn geen harde toezeggingen, noch garanties. De zinsnede 'bereid is om onderzoek te doen naar...' laat zoveel ruimte voor interpretatie en uitvoering dat dit mij als belanghebbende geen enkele garantie geeft. Ook heeft de minister de vergunning niet aangepast door het stellen van nadere voorwaarden aan EDF. De minister mag de uitspraken van EDF op de hoorzitting dan ook volstrekt niet meewegen in zijn beslissing, dat dit wel is gebeurd is naar mijn mening onzorgvuldig. Op grond hiervan meen ik dat het besluit van de minister geen stand kan houden.

Voor de rest van mijn motivering volg ik de nummering uit mijn bezwaarschrift van 27 december 2010:

1. Ik heb in mijn bezwaar erop gewezen dat mijn belangen bij de besluitvorming niet zijn meegewogen en dat dit op grond van art. 3.4 Algemene Wet Bestuursrecht wel had moeten. De minister reageert niet op dit bezwaarpunt, zodat ik mag aannemen dat hij het op dit punt met mij eens is. Derhalve dient het besluit van de minister te worden vernietigd.

2a. Ik heb in mijn bezwaarschrift met redenen omkleed naar voren gebracht, dat het plan van EDF niet past in het Provinciaal Omgevingsplan van de provincie Groningen, en dat de provincie een negatief advies heeft uitgebracht over de aangevraagde vergunning van EDF. De minister reageert hierop door te zeggen dat bij de beoordeling van de opsporingsvergunning, geen rekening wordt gehouden met provinciaal omgevingsplan en bestemmingsplannen, en dat dit bezwaar daarom ongegrond moet worden verklaard.

De minister gaat er echter geheel aan voorbij dat in het Bestuursakkoord 2011-2015 tussen Rijksoverheid en lagere overheden, aan de provincies zeggenschap is toegekend over de ruimtelijke inpassing van projecten bij het gebruik van de diepe ondergrond (zie Bestuursakkoord 2011-2015, 6.4.1). Letterlijk staat in het akkoord: "Het Rijk betreft bij zijn afwegingen over ondergronds gebruik de andere overheden gegeven hun verantwoordelijkheden inzake de (regionale) ruimtelijke inpassing." Dit is strijdig met de opvatting dat de bezwaren op het gebied van de ruimtelijke ordening, zonder argumentatie terzijde kunnen worden geschoven, en geeft aan dat de bezwaren van de provincie niet zonder enige vorm van argumentatie van tafel mogen worden geveegd. De minister had mijn bezwaar dan ook niet ongegrond mogen verklaren. Derhalve dient het besluit van de minister te worden vernietigd.

2b. In mijn bezwaarschrift heb ik gesteld dat artikel 10 van de Mijnbouwwet bepaalt dat: "onverminderd de artikelen 7 en 8 de houder van een opsporingsvergunning die met gebruikmaking van die vergunning de aanwezigheid van de betrokken delfstoffen heeft aangetoond, op zijn aanvraag, ingediend gedurende de geldingsduur van die vergunning, een winningsvergunning voor die delfstoffen wordt verleend voor het gebied waarvoor de opsporingsvergunning geldt." Dit houdt in dat de opsporingsvergunning en winningsvergunning feitelijk aan elkaar zijn gekoppeld. De partij die delfstoffen aantoonde in een bepaald gebied, mag ze volgens de Mijnbouwwet daarna ook gaan winnen.

Deze koppeling impliceert dat bij EDF de verwachting gewekt kan zijn, dat een aanvraag voor een winnings- en opslagvergunning door de minister zal worden gehonoreerd, als de proefboringen succesvol blijken.

In zijn besluit weigert de minister echter ten enen male in te gaan op bezwaren die betrekking hebben op vervolgfases van het project, en verklaart hij bezwaren die hierop betrekking hebben, ongegrond.

Omdat voornoemd artikel 10 Mbw expliciet de verbinding legt tussen opsporing, winning en opslag, èn omdat EDF in zijn aanvraag zeer specifiek de plannen voor de winning en opslag heeft ontvouwd, ben ik van mening dat bezwaren die betrekking hebben op vervolgfases van het project, niet zonder verdere motivering ongegrond kunnen worden verklaard.

Op grond hiervan verzoek ik u het besluit van de minister te vernietigen.

3. Ik heb in mijn bezwaar gemotiveerd betoogd dat de opsporingsvergunning die is verleend aan EDF, in strijd is met art. 21 Grondwet. Enerzijds doet de minister dit af met de mededeling dat dit afzonderlijke bestuursbesluit niet aan de Grondwet getoetst kan worden op grond van onder meer. ABRvS 27 maart 2002, verderop in zijn besluit antwoordt de minister toch inhoudelijk op de naar mij voortgebrachte bezwaren ten aanzien van aantasting van leefmilieu door EDF-activiteiten – kennelijk erop vooruitlopend dat zijn eerdere redeneringen geen stand zullen houden.

Dat een bestuursbesluit niet getoetst kan worden aan de Grondwet is echter een interpretatie van de minister en niet vastgelegd in de wet. De ABRvS sluit namelijk niet uit dat een bestuursbesluit in bepaalde gevallen kan worden getoetst aan de Grondwet. Dit wordt dus per geval beoordeeld. In het geval van het onderhavige besluit handhaaf ik mijn standpunt dat de verleende vergunning strijdig is met de Grondwet omdat dit project een flagrante aantasting van een kwetsbaar en waardevol gebied behelst: namelijk een regio van Nederland die als uitzonderlijke kwaliteiten heeft onder andere dat hij nog niet is aangetast door (petrochemische) industrie, en wordt gerekend tot de laatste plekken in Nederland zonder licht- en lawaaivervuiling, en dat de noodzaak om deze installatie juist hier te vestigen, te enen male ontbreekt. Het artikel in de Grondwet dat stelt dat “de zorg van de overheid” zich richt op “bewoonbaarheid van het land en bescherming en verbetering van het leefmilieu”, kan zeker worden uitgelegd in die zin dat het onderhavige gebied de bescherming van de overheid geniet, en verschoond dient te blijven van opsporingsactiviteiten die tot doel hebben de ondergrond te exploiteren met als enig doel winstmaximalisatie van een Frans Staatsbedrijf. Op grond hiervan handhaaf ik mijn bezwaar op dit punt en verzoek ik u het besluit van de minister te vernietigen.

4a. Ik heb in mijn bezwaar tegen de opsporingsvergunning duidelijk uitgelegd waarom er grote vragen gesteld kunnen worden bij de financiële positie van EDF, en gevraagd de vergunning te weigeren in het kader van artikel 9, lid 1, onder a. Hierbij heb ik aangegeven dat EDF in de aanvraag zelf aangeeft, grote financiële risico's te lopen.

De minister doet mijn bezwaar af met een simpele opmerking dat EDF “een financieel solide bedrijf is, waarvan de aandelen grotendeels toebehoren aan de Franse Staat.” Elke verdere onderbouwing ontbreekt.

Ik heb de minister verder gevraagd een onafhankelijk onderzoek in te stellen naar de financiële positie van EDF, maar daar reageert hij niet op.

Met een dergelijke simpele opmerking en zonder verdere onderbouwing van de minister, is mijn bezwaar niet weggenomen, en derhave handhaaf ik mijn standpunt dat de vergunning op grond van art. 9.1.a Mijnbouwwet niet verleend had mogen worden.

Daarnaast wijs ik erop, dat lopende de procedure in Japan een ernstig ongeval met een kerncentrale heeft plaatsgevonden. Dit is een in de aanvraag van EDF expliciet genoemd financieel risico dat grote gevolgen kan hebben voor EDF. Alle kerncentrales van EDF dienen van overheidswege te worden onderworpen aan een stresstest, en in uiterste geval kunnen ze gedwongen worden gesloten. Een scenario zou zich kunnen voltrekken dat EDF een enorme omzet misloopt met alle mogelijke gevolgen vandien. Dit is reden temeer om de vergunning te vernietigen, en eerst een grondig onderzoek te laten uitvoeren naar de financiële positie en de risico's van EDF.

Ik verzoek u op grond hiervan het besluit van de minister te vernietigen.

4b. Ik heb in mijn bezwaar tegen de opsporingsvergunning duidelijk uitgelegd waarom er grote vraagtekens moeten worden gezet bij de technische mogelijkheden van EDF. De minister gaat in zijn besluit niet op mijn bezwaren in, en handhaaft de vergunning.

Aangezien de afwijzing van mijn bezwaar niet is gemotiveerd, handhaaf ik mijn bezwaar op dit punt en vind ik dat de vergunning niet verleend had mogen worden. Derhalve verzoek ik u het besluit van de minister te vernietigen.

6. Ik heb in mijn bezwaar aangegeven dat het door EDF verstrekte kaartmateriaal niet overeenkomt met het vergunninggebied.

De minister geeft toe dat de kaart niet voldoet aan de eisen van de Mijnbouwregeling. Alleen al uit dit feit blijkt dat de juiste procedure niet is gevolgd waardoor het besluit van de minister niet stand kan houden.

Verder zegt de minister dat TNO op 3 juni 2011 bij het uitgebrachte advies een correcte kaart heeft overlegd waaruit blijkt om welk gebied het gaat.

Dat laatste is onmogelijk, het besluit van de minister dateert van 4 mei 2011, terwijl ik dit beroepschrift schrijf op 2 juni 2011. Dit lijkt mij onzorgvuldig.

Ik beschik niet over enig advies van TNO in deze kwestie, ook al heb ik de vergunningaanvraag bij het ministerie opgevraagd en toegestuurd gekregen. Als het besluit van TNO dateert van 3 juni 2011 heb ik als belanghebbende hier tijdens de inspraakperiode niet over kunnen beschikken. En ook al dateert het van een andere datum, dan heb ik als belanghebbende, en met mij waarschijnlijk andere belanghebbenden, hierover niet kunnen beschikken.

Het in de aanvraag van EDF gebruikte kaartmateriaal is niet alleen incorrect, het is ook misleidend doordat het de suggestie wekt dat het gebied meer naar het zuiden ligt, dus niet in of grenzend aan het Waddenzeegebied. Hierdoor kunnen belanghebbenden op het verkeerde been zijn gezet waardoor ze afzien van het indienen van een bezwaarschrift, terwijl ze mogelijk wel bezwaar hadden gemaakt als EDF correct kaartmateriaal had gebruikt. EDF had derhalve correct kaartmateriaal moeten gebruiken bij de aanvraag, om belanghebbenden een eerlijke kans te geven hun belangen naar voren te brengen.

Een en ander maakt duidelijk dat de minister zich niet aan de procedure houdt, en derhalve verzoek ik u het besluit van de minister te vernietigen.

8. In mijn bezwaar heb ik aangegeven dat de vergunning had moeten worden geweigerd op grond van art. 9, lid 1 onder c. (gebrek aan verantwoordelijkheidszin van aanvrager). De gronden van afwijzing van mijn bezwaar door de minister, kunnen mij niet overtuigen. Ik handhaaf dit punt uit mijn bezwaarschrift dan ook onverkort.

10. Ik heb in mijn bezwaar omstandig uitgelegd waarom de opsporingsvergunning die is verleend aan EDF, strijdig is met de natuurbescherming en de werelderfgoedregimes.

De minister geeft in zijn antwoord aan dat het opsporingsgebied inderdaad valt onder het Natura 2000-regime, echter dat dit geen verdere afweging behoeft aangezien in later stadium pas wordt bepaald waar de proefboringen exact zullen plaatsvinden en dan diverse andere vergunningsprocedures gevolgd moeten worden, en dat derhalve dit bezwaar ongegrond is.

Deze redenering van de minister kan echter geen stand houden. Als de minister voor een bepaald gebied een proefboorvergunning verleent, kan de vergunninghouder zich, als hij daadwerkelijk een boring wil uitvoeren op een plek die vanwege milieu-overwegingen niet gewenst zou zijn, zich beroepen op het gegeven dat de minister voor dit gehele gebied een proefboorvergunning heeft verleend, terwijl het het toch bekend was dat binnen dit gebied natuurbeschermingsregels gelden die strijdig zijn met opsporings- en winningsactiviteiten. De minister kan zich simpelweg niet beroepen op een gemakkelijke reactie die neerkomt op “de vergunningaanvrager moet zelf maar zien waar het schip strandt”.

Verder wijs ik nog op de afspraken die het Rijk heeft gemaakt in het Bestuursakkoord 2011-2015, waarin letterlijk staat: “Werelderfgoederen Stelling van Amsterdam, de Beemster en de Waddenzee en het erfgoed Nieuwe Hollandse Waterlinie van de Voorlopige Lijst Werelderfgoed Nederland krijgen vanwege internationale verplichtingen voor instandhouding een ruimtelijk regime dat de unieke kwaliteiten van elk gebied versterkt”. De minister erkent dus wel degelijk de unieke kwaliteiten van het Waddenzeegebied dat gedeeltelijk binnen het opsporingsgebied van de onderhavige vergunning ligt. De vergunning had daarom niet verleend mogen worden.

11. In zijn antwoord onder het kopje “Nut en Noodzaak” doet de minister een poging om mij te overtuigen van de noodzaak voor vergroting van de buffercapaciteit van het aardgas. De noodzaak van de door de minister nagestreefde gasrotonde is discutabel. Medewerkers van zijn ministerie hebben op een voorlichtingsbijeenkomst over de opsporingsvergunning, op 30 mei 2011 te Wehe den Hoorn, laten zien dat er al een gasrotonde bestaat, namelijk over de grens in Duitsland. De toelichting dat Duitsland de gaskraan naar Nederland zou kunnen dichtdraaien in geval van noodzaak van levering naar Nederland, getuigt mijns inziens van opvattingen die niet meer van deze tijd zijn – of die naar voren worden gebracht omdat het de minister (of EDF)

toevallig goed uitkomt. In werkelijkheid is er sprake van één Europese markt waarin het gas grensoverschrijdend stroomt, die over ruim voldoende buffercapaciteit beschikt. Verder gaat de minister voorbij aan het feit dat als hij beleid ten uitvoer brengt – hoe discutabel dat beleid ook is – hij niet voorbij kan gaan aan een ander aspect van dit beleid, namelijk op het gebied van de ruimtelijke ordening. Anders gezegd, als de minister gemotiveerd vindt DAT een gasopslag noodzakelijk is, dient hij ook te motiveren WAAR die gasopslag zou moeten komen en waar deze kan worden ingepast zonder schade toe te brengen aan bijvoorbeeld landschap, natuurgebieden en lokale economieën. In dit kader verwijs ik tevens naar punt 2 van dit beroepschrift waarin ik reeds heb aangegeven dat de bevoegdheden voor wat betreft het ruimtelijk beleid door de minister naar lagere overheden zijn verschoven – en alle lagere overheden (gemeenten en provincie) wijzen de vestiging van dit project in Pieterburen resoluut af. In Nederland zijn voldoende alternatieve plekken voor de vestiging van ondergrondse gasopslagen, zowel qua ondergrond als qua bovengrond. In het (door de Tweede Kamer geaccordeerde) Energierapport 2008 van het ministerie van EZ, wordt het volgende als een van de uitgangspunten genoemd: “een snelle maar ook zorgvuldige afweging van alle publieke belangen, inclusief de ruimtelijke inpassing.” (Energierapport 2008, blz. 22). Dat dit niet gebeurt en dat de minister andere belangen opoffert aan de realisering van dit project, getuigt van onbehoorlijk bestuur en is geen geaccordeerd Rijksbeleid. Een en ander in aanmerking nemende, handhaaf ik mijn standpunt genoemd in mijn punt 11 van mijn bezwaarschrift, dat de noodzaak van een gasopslag op deze plek ontbreekt. Derhalve verzoek ik u het besluit van de minister te vernietigen.

Resumerend ben ik van mening dat het besluit van de minister geen stand kan houden, en verzoek ik u om dit te vernietigen, en de minister te veroordelen tot het voldoen van de proceskosten.

Graag licht ik mijn beroepschrift mondeling toe.

Ten aanzien van de door mij geleden en nog te lijden schade door handelen van het EDF en de minister, merk ik op dat ik de afwijzing van mijn aansprakelijkheidstelling door de minister niet accepteer, en ik mij alle rechten in deze voorbehoud.

Hoogachtend,

xxx.

bijlagen:

1. beslissing op mijn bezwaarschrift van de minister, 4 mei 2011, met bijlagen
2. mijn bezwaarschrift van 27 december 2010, met bijlagen
3. de opsporingsvergunning van de minister van 23 november 2010